

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2017 • HARMADIK NEGYEDÉV • DÉL-ÁZSIAI DIVÍZIÓ



TARTALOM

KÖZÉP-INDIA

- 4 Új kiképzőközpont Indiában / Július 1
- 6 Aki veri a feleségét, 1. rész / Július 8
- 8 Aki veri a feleségét, 2. rész / Július 15

NYUGAT-INDIA

- 10 A király áldását adta / július 22
- 12 Négy lelkipásztor, négy tanuló / Július 2 T
- 14 Imaválaszként víz fakadt a kútból / Augusztus 5

ÉSZAK-KELET INDIA

- 16 Evangélista szeretnék lenni / Augusztus 12 T
- 18 Kerülték őket a szombat miatt / Augusztus 19
- 20 Hogyan fogadta a falu az adventistákat? / Augusztus 26

DÉL-INDIA

- 22 Édes, boldog otthon / Szeptember 2 T
- 24 Elveszett és megtalált / Szeptember 9 T
- 26 Az önfejű apa megtalálja Jézust / Szeptember 16 T
- 28 Győzött a kihívásban / Szeptember 23
- Online: A 13. szombati műsor / Szeptember 30
- 29 Külön felhívás Indiából az adakozásra
- 30 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A fedőlapon: Snehal (15 éves kislány) az Alate nyugat-indiai adventista iskolába jár, mert egy adventista pásztor előzőleg Bibliát tanulmányozott az édesanyjával. A történetet a „négy pásztor, négy tanuló” cím alatt találjátok meg.



— III. negyedév —

AZ ADOMÁNYAITOKBÓL VALÓSÍTOTTUK MEG

2014-ben, a 13. szombati missziós adományaitok hozzájárultak ahhoz, hogy felépüljön egy nagy előadóterem Bhutánban a hívők lelki összefüggéseinek számára. Az észak-kelet indiai kiképző központ, amely Bhután állam határán található, most már arra szolgál, hogy laikus hívőket képezzen ki azon bhutáni emberek között való munkára, akik átkelnek a határon és Indiába jönnek. Az épületben istentiszteleti helyiség (imaterem) és gyermekszombatiskola is van az új hívők és a gyermekeik számára. Köszönjük az adományaitokat, melyek segítségével Isten műve ezeken a területeken fejlődni tud.

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben a Dél-ázsiai Divíziót mutatjuk be nektek, amelyhez a következő országok tartoznak: Bhután, India és Nepál, valamint a Maldív-szigetek. E negyedévi történeteink Indiából érkeztek.

Kihívások

Ezeken a divíziós területeken 1,3 milliárd ember él, amelyből 1,6 millió adventista hívő; ez azt jelenti, hogy minden adventista hívőre 870 nem adventista jut. A legnagyobb növekedésre az utóbbi 20 évben került sor. 1995-ben, ebben a divízióban alig 200,000 hívő volt.

A növekedés alapját, az utóbbi 100 évben, a divízió szerte működő adventista iskolák jelentették. Több ezer nem adventista diák és egyetemista iratkozott az adventista iskoláinkba, ahol angol nyelven tanultak, amely az egyik hivatalos nyelv Indiában. De az angol nyelvnél többet is megtanultak, mert a bibliaórák, a napi áhítatok és a heti istentiszteletek

az iskola programjának részei. A tanulmányi éveik idején közülük sokan megkeresztelkedtek. Több ezren, akik ugyan nem keresztelkedtek meg, a keresztényi értékek hatása alá kerülnek.

Napjainkban ezek az adventista iskolák folytatják és tovább építik a felső oktatási intézmények hírnevét azzal, hogy törődnek a gyerekekkel és az őket körülvevő környezettel. Évről évre növekszik a beiratkozók száma, gyakran még a kapacitáson felül is. Négy indiai iskolánk kibővítésével hozzájárulunk ahhoz, hogy az ottani gyerekek kiváló oktatásban részesülhessenek, miközben megismerkednek Jézussal és az Ő szeretetével.

A dél-ázsiai egyházunk növekedésével és fejlődésével egyre nagyobb az igény a összevont divíziós kiképzőközpont és az egyházterületi létesítmények iránt. A közép-indiai Ibrahimpatnamu nagyvárosban már elkezdtük építeni a kiképzőközpontot. Ez a létesítmény segít majd a pásztoroknak, a világmisszió úttörőinek és az egyszerű hívőknek, hogy megfelelő kiképzést kapjanak, és jelentős változásokat vihessenek azok életébe, akiknek szolgálnak. Ebben a kiképzőközpontban többek között hálóterem és étkezde is lesz, ami azt jelenti, hogy az év folyamán sorra kerülő szemináriumok és kiképzések alkalmával nem kell majd külön szobákat bérelni és fizetni a szemináriumok részvevőinek elhelyezéséért. Ezeket a létesítményeket még a központi egyházterület is használni fogja az egyházvezetők és az ő évközi tevékenységeik számára.

Speciális

Ezt a missziós folyóiratot már a Facebook-on is olvashatjátok. Nézzétek meg a Facebook oldalunkat és fejezzétek ki a tetszéseket.

([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok fel a video-formátumú történeteket, amelyben a világszerte élő testvéreinkről van szó, de főleg azokról a testvérekről, akik az adott negyedév 13. szombati adományaiban részesülnek. Leírást és internetes linket is kaphattok a videóhoz, ahol letölthetitek, illetve online is megnézhetitek.

Más információk és tevékenységek

E füzet végén, találtok majd néhány olyan weboldalt, ahonnan még több anyagot gyűjthettek a missziós prezentációtokhoz.

Köszönjük, hogy támogatjátok a szombatiskolai osztályok tagjait abban, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreik-

kel, és hogy bátorítjátok őket, hogy adományaikkal támogassák az egyházmissziót.

Szívből kívánjuk nektek az Úr gazdag áldását!

Andrews MacChinse

A folyóirat szerkesztője

Adakozási lehetőségek

A 13. szombati adományaink támogatásával hozzájárulunk:

- a divíziós kiképzőközpont és egyházi létesítmények felépítéséhez, az egyházi programok érdekében, az indiai Telengána állam központi részében.
- a női internátus felépítéséhez a nágaföldi (Észak-kelet India) adventista iskolában.
- a női internátus felépítéséhez a tamilnádui (Dél-kelet India) James Memorial középiskolában.
- egy tantermet tartalmazó épület felépítéséhez a Velerada adventista középiskolában, a déli-indiai Kerala államban.
- egy tantermet tartalmazó épület felépítéséhez az Alate adventista középiskolában, a nyugat-indiai Mahárástra államban.

1. szombat, 2017. július 1.

ÚJ KIKÉPZŐKÖZPONT

Vara Prasad Jakob

Közép-Indiában már nagyban folynak az építkezési munkálatok az adventista egyház nagy kiképzőközpontján. A háromszintes épület lehetővé teszi az egyházvezetők számára, hogy nagyobb összejöveteleket szervezzenek. Az iskoláskorú gyermekeink azt mondják, hogy a számukra is lesz hely, ahova meg tudják majd hívni a nem adventista társaikat.

Ez a központ egyike annak az öt projektnek, amelyekre ennek a negyedévnek a 13. szombati adományt gyűjtünk.

A központ teljes neve: Pioneer Memorial tanítványképző központ.

A neve az első adventista misszionáriusok emlékéét őrzi, akik 100 évvel ezelőtt érkeztek ezekre a közép-indiai vidékekre. Ők nem USA-

beli vagy európai misszionáriusok voltak; ők az első indiai adventisták nemzedékéhez tartoztak. Ők fektették le a mai, közép-indiai adventista mű alapjait.

Pioneer Memorial tanítványképző központban (PMTK) lesz: egy nagy előadóterem, több más terem a szemináriumok számára, étkezdé és vendégszobák. Ez a létesítmény az Andhra egyházterület nagy telkének déli részén épül.

Ez a központ a Dél-ázsiai Divízió híveinek a rendelkezésére fog állni.

Vara Prasad Jakob jelenleg az Andhra egyházterület elnöke, és nagyon lelkesedik ezért a központért.

Így nyilatkozott: „Az egész egyházdivízióban nincs egy kiképzőközpontunk. Vannak középiskoláink, általános iskoláink, de kiképzőközpontunk egy se”.

Különösen örül a közel 1000 férőhelyes előadóteremnek, a vendégszobáknak meg a nagy étkezdének. A kiképzésre érkező hívők eddig szállodákban lettek elhelyezve, onnan utazgattak a konferenciateremhez, majd a vendéglőkbe, hogy egyenek; emiatt minden nagyobb esemény megszervezése jelentős kiadásokkal járt.

A központ első két emeletének a felépítését egy privát adományozó fedezte. A létesítménynek ezt a részét e negyedév végéig be is fejezik.

A 13. szombati adományokból fogjuk felépíteni a harmadik emeletet, ahol a vendégszobák lesznek. A központ összesen 50 millió rúpiába jön ki (ami 730 000 amerikai dollár).

Az egyházvezetők úgy vélik, hogy ez a létesítmény nagyon megfelelő helyen van. Az egyházterületi telek 24 hektárt tesz ki, és Indiának azon a részén található, ahol az emberek meglehetősen jól fogadják a kereszténységet. Az egyházvezetők szerint az evangelizációs események nagy része Indiának ezen a vidékén zajlik, mert itt sokkal könnyebb hirdetni az Igét, mint India más területein.

Ez az egyházterületi létesítmény autóval számítva egy órányira van az adott indiai állam székvárosától, de busszal, vonattal és repülővel is jól megközelíthető.

A diákok haszna

De ennek a kiképzőközpontnak talán legjobban mégis azok az iskolás gyerekek örülnek, akik az – ugyanazon a telken található – egyházterületi iskolába járnak.

A helyi iskolának, amelyben több mint 700 diák tanul, főleg adventista családok gyermekei, nincs megfelelően nagy imaterme, ahol a szombati istentiszteleteiket megtarthatnák.

A mostani gyülekezeti épületben legtöbbször 250 személy fér el. Több tucat ember pedig szombatonként az ebédlőben szorong.

Ez a kiképzőközpont szombatonként az összes diákot be tudja majd fogadni, amikor éppen senki sem lesz kiképzésen. A diákok úgy vélik, hogy így még könnyebb lesz majd nekik meghívni a barátaikat a szombati istentiszteletekre.

János, aki most 16 éves, ezt vallotta: „Szeretném ha mindnyájan együtt részt vehetnénk az istentiszteleten”. János nem volt mindig adventista, hanem az adventista iskolában hallott Istenről és a szombat szentégéről. Ő egy azon 450 diák közül, akik az ottani diákotthonban laknak.

Amikor csak hazautazott, János mindig elmondta otthon az édesapjának, amit az iskolában megtanult Istenről. Amikor János nyolcadikos lett, az édesapja megkeresztelkedett. Egy évre rá maga János is szövetségre lépett Istennel.

Nem János az egyetlen, aki az új központban vágyik Istent dicsőíteni. A tizenhét éves Vinutna például nagyon szeret énekelni.

Azt mondja, hogy a jelenlegi imaterem túl kicsi, ezért a kórusvezetőnek le kellett csökkentenie a kórustagok számát 35 személyre, mert többen már nem férnek el. De ha majd az új központban gyülekezhetnek a diákok, még sokan mások is csatlakozhatnak társaikhoz Isten dicsőítésében az énekeikkel.

„Nagyon örülök az új imaháznak”, vallja a lány. „Lesz egy nagyobb kórusunk, amely szombatonként énekekkel magasztalhatja Istent.”

Kérünk benneteket, ne felejtsetek el imádkozni ezért a központért, és ne felejtsetek el átadni a nekik szánt missziós adományaitokat.

Rövid tények

- India a világ hetedik legnagyobb országa, az USA egyharmadát teszi ki, viszont 1.3 milliárd ember él benne, és ezzel a világ második, legnépesebb országa, mindjárt Kína után.
- Indiában úgy 10,000 nagyváros van, amelyből 50-ben egy milliónál több lakos él. A lakosság nagy része azonban még mindig a 600000 város és falu valamelyikében él.

- Habár India gazdasága gyorsan fejlődik, sokan még mindig a szegénységi küszöb alatt élnek. India lakosságának majdnem a fele nem tud se írni, se olvasni. Sokan szenvednek különféle betegségek vagy alultápláltság miatt.

2. szombat, 2017. július 8.

AKI VERI A FELESÉGÉT, 1. RÉSZ

Közép-India

Csadamla (42 éves)

Egyik szombat reggel, amikor elindult otthonról, Csadamla az adventista gyülekezet mellett ment el. Élete nem éppen a helyes úton haladt.

Nem panaszkodhatott ugyan, hisz jól keresett a háromkerekű riksa taxijával. Érezte azonban, hogy a házassága széteső félben van. Havonta többször is megverte a feleségét, és úgy tűnt neki, hogy ennek már sohasem lesz vége.

Az imaház mellett elhaladva hallgatózni kezdett. A szombatiskolai osztályban a lelkipásztor Jákobról beszélt. Mesélt még az égig érő létráról, a fel-alá járó angyalokról és Jákobnak azon ígéretéről, hogy amikor majd Isten megáldja őt, a keresetének a 10%-át visszaadja Neki.

Amikor vége lett a szombatiskolának, Csadamla bement az imaházba és megkérdezte a pástort, hogy honnan vette a történetet? A prédikátor adott neki egy Bibliatanulmányt és mindjárt egy Bibliát is hozzá.

Csadamla megköszönte amit kapott, és hazaindult.

Csadamla gondjai

Azon a délutánon Csadamla elgondolkodott a hallottakon. Azután meg azon töprenget, hogy mennyire kegyetlen a feleségével szemben.

A feleségét mindjárt három hónappal a házasságkötésük után, elkezdte ütlegetni, amikor ő még csak 22 éves volt, a felesége meg 18. Mindketten kifejezetten hindu családból származtak.

Csadamla a hindu széliszenről kapta a nevét, a felesége meg egy hindu istennőről. Még mielőtt egybekeltek, Csadamla felesége tudta, hogy a lelkek kiválasztották őt.

Vallásos szertartások alatt ugyanis megszállták a lelkek. Elvesztette uralmát a teste felett, táncolni kezdett és szaggatta magáról a ruhát.

A falu lakói gyakran meghívták az asszonyt a szellemidéző szeánszokra. Amikor transzban volt, az emberek kikérték a lelkek tanácsát, s a lelkek az asszony által tanácsolták az embereket.

Habár hindu vallású volt, Csadamlá nem szerette, hogy a felesége eljár ezekre a spiritiszta szeánszokra.

Különösen a szeánszok befejező része nyugtalanította. A felesége ugyanis az emberek otthonát elhagyva, vad táncot lejtett az utcán, egészen a legközelebbi bálványoltárig, amelyen egy kakast, vagy egy kecskét áldozott. Az áldozás után az asszony arca és a ruhája is egészen véres volt. Nem sokkal az áldozás után azonban magához tért, és mintha mi sem történt volna, szépen hazament.

„Sohasem szerettem ezeket a szertartásokat”, mesélte Csadamlá.

„A feleségemet se szerettem megszállva látni. Kiabáltam rá, megvertem őt, nem akartam engedni, hogy továbbra is eljárjon ezekre a szellemidézésekre.”

Ördögi hatás

„Amikor megvertem a feleségemet, utána mindig rosszul éreztem magam, mégis az volt az érzésem, hogy ennek már sohasem lesz vége.” Csak később jött rá, hogy ugyanaz a gonosz lélek, amely megszállta a feleségét, az ő tettei által is kinyilvánította magát.

„Nem tudtam, hogy ördögi lélek, amely provokál, hogy verjem a feleségemet. De miután elkezdtem olvasni a Bibliát, és eltelt egy bizonyos idő, megértettem, hogy ez az arrogáns magatartás is sátáni lelkület.”

Amikor verte, a felesége csak rámeredt, és ezt kiáltotta: „Mit gondolsz, ki vagyok én, hogy csak úgy megverhetsz?”

Az asszony néha elmenekült a szüleihez, amíg Csadamlá le nem nyugodott, de mindig visszajött hozzá, és tovább végezte a szertartásait.

Az évek során, a szertartások alatt kétszer is elvetélt.

Ez volt az az időszak, amikor Csadamlá az otthona közelében levő, adventista imaház épülete mellett elhaladva felfigyelt a tanításra. Hallotta, ahogy a lelkipásztor Jákobról beszél, és érdekelni kezdte a történetet. Csadamlának fogalma sem volt arról, hogy ez a rövid, gyülekezeti látogatása mennyire meg fogja változtatni az életét.

A 13. szombati adományaink egy részével a közép-indiai kiképzőközpont befejezését támogatjuk, amely mindössze 30 km-re van Csadamla otthonától.

Ez lesz az első nagy egyházterületi kiképzőközpont az egész Dél-ázsiai Divízióban. Ezt a központot az indiai hívők, mint például Csadamla, de más, divíziós országok egyházvezetői, prédikátorai és az egyszerű hívei is használhatják majd.

Kérünk benneteket, imádkozzatok az Adventista Misszióért és ezért a tervért Közép-Indiában, és támogassátok azt a szombatiskolai, missziós adományaitokkal.

(A történetet a következő szombaton folytatjuk.)

Missziós adatok

- Indiának 1.3 milliárd lakója van. A Keresztény Adventista Egyháznak itt 1.6 millió híve van, ami azt jelenti, hogy minden 870 személyre jut egy adventista hívő.
- A növekedést, az utóbbi 25 évben, a divízió szerte működő adventista iskoláknak köszönhetjük.
- A Dél-ázsiai Divízióknak nincs egyetlen olyan nagy helyisége sem, amelyben megszervezhetnék az egyházterületi és a divíziós tevékenységeket az érdekelt hívők számára, csak ha valahol kibérelnek valamilyen városi termet, vagy egy szállodai hallt, ami bizony nagyony költséges.
- E negyedévi adományaink egy részével a közép-indiai kiképzőközpontnak befejezését támogatjuk, amely az egész Dél-ázsiai Divízió számára hasznos lesz.

3. szombat, 2017. július 15.

AKI VERI A FELESÉGÉT, 2. RÉSZ

Közép-India

Csadamla - Sámuel, (42 éves)

(A múlt szombat történet folytatása)

A múlt heti történet rövid összefoglalása: Csadamla felesége gyakran járt lélekidézõ szeánszokra, miközben megengedte, hogy a lelkek õt

médiumként használják. Csadamlá gyűlölte, hogy a felesége megengedte, hogy a lelkek megszállják, ezért kényszeríteni akarta, hogy hagyjon fel ezekkel a szeánszokkal. Amikor csak megtudta, hogy a felesége spiritiszta összejövetelre megy, mérges lett és megverte, amiért nem akar rá hallgatni, hanem megengedi, hogy megszállják a lelkek. Habár minden alkalommal megbánta, hogy kegyetlen volt, és hogy megverte az asszonyt, mégis, mintha nem tudta volna ellenőrizni a haragját.

S akkor egyik szombaton a házuk közelében levő adventista imaház mellett elhaladva meghallotta, hogy a lelkipásztor valamilyen Jákob nevű emberről beszél. Megállt, és hallgatózott. A szombatiskola végén bement az imaházba, és kérte, hadd beszélhessen azzal a személlyel, aki Jákobról mesélt. Beszélgetés közben megtudta, hogy ez az ember a kis imaház lelkipásztora.

Csadamlá megvallotta a lelkipásztornak, hogy az utcán hallgatózott, és most többet is szeretne tudni. A pásztor adott neki egy Bibliatanulmányt és hozzá egy Bibliát.

Kérem, mondjon többet!

Néhány nap leforgása alatt Csadamlá elolvasta az egész Bibliatanulmányt és minden idézett bibliaverset. Utána ismét megjelent a gyülekezetben és így szólt a lelkipásztorhoz: „Kérem, mondjon többet is nekem arról az Istenről, akiről a Bibliatanulmányban és a Bibliában szó van”.

A prédikátor azt mondta, hogy örömmel fog neki beszélni Istenről, majd ők ketten nemsokára hozzáfogtak a Biblia tanulmányozásához. A tanulmányozások során Csadamlá ráakadt a bibliaversre: „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?” (1Kor 3,16). Elgondolkodott azon, mit is jelentenek ezek a szavak, majd megállapította: mivel a testünk a Szentlélek temploma, senkinek sincs jogában fájdalmat okozni. Én megverem a feleségemet, s ez olyan, mintha Isten templomát sérteném meg.

Röviden: megértette, hogy téves dolog ütlelni az asszonyt.

Új élet, új név

Néhány hónappal azután, hogy első ízben járt a gyülekezetben, megkeresztelkedett, és felvette a Sámuel nevet.

Sámuel beszélt a feleségének azokról a dolgokról, amelyeket megtanult, és meghívta, hogy tanulmányozzák együtt a Bibliát a lelkipásztorral. Az asszony kezdetben elutasította, de azért látta a változásokat a férje életében, hogy korábban megverte a spiritiszta szeánszok miatt, most pedig szelíd és gyengéd. Látta, hogy mennyire nyugodt, amikor a Bibliát olvassa, és hogy naponta imádkozik az új Istenhez. Az asszony szíve lassan meglágyult, és elkezdett járni a férjével az adventista imaházban megtartott bibliatanulmányozásokra.

A Bibliát tanulmányozva az asszony hamarosan maga is rájött, hogy téves dolog volt megengedni a lelkeknek, hogy médiumként használják. Egyre jobban megismerte Istent, és eldöntötte, hogy nem fog többé eljárni az emberek otthonába, és nem fog részt venni a lélekidézéseken. Az emberek azonban továbbra is hívogatták. Amikor elutasította, hogy elmenjen valamelyik szeánszra, az emberek szidták és átkozták. De ő erősen megállt, és hű maradt Istenhez.

Együtt a család

Sámuel keresztségétől számítva két évre a felesége is megkeresztelkedett. Ő a Rúth nevet vette fel.

Sámuel egyszer felfigyelt a prédikátor szavaira, hogy bibliamunkásokra van szükség. Ez megérintette a szívét. Elhatározta, hogy felhagy a taxizással és bibliamunkás lesz.

Sámuel érezte, hogy ehhez még tanulnia kell. A lelkipásztora beíratta őt a négyhónapos felkészítésre, az új munkájához. Ezt követően Sámuel részt vett még a „Csodálatos tények Indiáról” programban, majd beiratkozott a pásztorképzőbe.

Sámuel ma 42 éves, és a szülővárosa közelében lelkipásztorként szolgál egy falusi gyülekezetben. A feleségével, aki kétszer is elvetélt, mialatt a démonok médiuma volt, ma két szép fiuk van, az egyik 8 éves, a másik 10.

Sámuel rendszeresen osztogatja a városban a negyedévi bibliatanulmányokat. Reméli, hogy hozzá hasonlóan, valaki majd szintén elfogadja Jézust.

A 13. szombati adományaink egy részével a közép-indiai kiképzőközpont befejezését támogatjuk, amely mindössze 30 km-re van Sámuel és Rúth otthonától. Ez a tanítványképző központ az egész Dél-ázsiai

Divízió számára hasznos lesz. Ezt a létesítményt mind az indiai hívők, mind a divíziójukhoz tartozó, más hittestvéreik is használhatják.

Kérünk benneteket, imádkozzatok az Adventista Misszióért megézt a közép-indiai tervünkért, és támogassátok azt a szombatiskolai, missziós adományaitokkal.

Rövid tények

- A Keresztény Adventista Egyház gyorsan növekszik Indiában, és lelkészképzéseket, egyszerű hívők kiképzését és olyan speciális szolgálatokra való felkészítéseket szervez, mint a nőszolgálat, a gyermekszolgálat, a sáfárszolgálat, a laikus-evangéliumhirdető szolgálat és egyéb.
- Az új Pioneer Memorial tanítványképző központ rendelkezni fog mindazzal, ami egy nagyobb csoport számára szükséges, amikor egyházunk szemináriumokat szervez a dél-ázsiai hívők részére. Az új létesítményben lesz egy nagy, 1000 személyes előadóterem, étkezdé és más, szükséges helyiségek, amelyeket majd egész éven át használhatnak.
- Amikor a központban éppen semmi nem zajlik, akkor a közeli bentlakásos iskola az auditoriumot imateremként fogja használni, mivel sok hívő elfér majd benne.

4. szombat, 2017. július 22.

A KIRÁLY ÁLDÁSÁT ADJA

Nyugat-India

Manohar Karnad

A nyugat-indiai adventista iskolát egy misszionárius jövőképeének és a király kedvességének köszönhetően alapíthattuk meg.

Az Alate adventista iskola most a világszerte élő hívők jó szándékáért imádkozik. Az iskola abban reménykedik, hogy a 13. szombati adományok támogatásával még egy létesítményt építhet, ahol a fiatal diákok számára újabb tantermeket biztosíthat.

Az iskola igazgatója, Manohar Karnad azt mondja, hogy az iskola napjainkban ugyanazzal a gonddal néz szembe, mint 1960-ban, amikor két évtizedre bezárták. Előregedett az épület és a felszerelés.

Karnad Úr kijelentette: „Az infrastruktúra nélkül nincsenek diákok. Diákok nélkül nincs iskola. S ezt a varázskört meg kell szakítani”.

Az iskola egy 7 hektáros birtokon található, az út mellett, egy előkelő magániskola közelében. A másik iskola területe 60 hektárra rúg, mind zöld dombok és rétek.

Karnad úr szerint a luxus-iskola és más környékbeli magániskolák csökkentik az adventista iskola versenyképességét. Azt azonban kihangsúlyozta, hogy a mi iskolánk olyasmit is kínál, amellyel a többi iskolák nem rendelkeznek: kivételesen magas színvonalú oktatást.

Azt mondja: „A mi iskolánkban nem csak a szakmát tanulják meg, hanem a segítőkész életmódot is”.

Ez az iskola, amelynek 260 diákja van, még arról is ismert, hogy támogatja a gyerekeket, akiknek a szülei nem tudják fizetni a tandíját.

Áldásos barátság

Az adventista egyház 1920-ban kapta ezt a birtokot, amikor a szóban forgó indiai állam uralkodója, Shahu király, összeharagkozott S. O. Martin, amerikai misszionáriussal.

Egy alkalommal a király megkérdezte a misszionáriust, hogy mit szeretne, mire a misszionárius azt mondta, hogy egy darab földet. A király kitérte a kezét és azt mondta: „Vedd el, amire szükséged van”.

A királynak csak egy kikötése volt, hogy a misszionárius klinikát és iskolát építsen a földterületen.

A klinika el is készült, és egészen 1981-ig működött. Az iskolát 1943-ban nyitották meg, de 1960-ban bezárták. Az iskola bezárásával az adventi mű fejlődése is visszaesett.

Ellenben, „Isten segítségével, 1981-ben ismét kitarhattuk az iskola kapuját, amely azóta is működik”.

Napjainkban az iskola területén öt épület található. Karnak úr és a neje még a régi misszionáriusépületben él.

Ennek az épületnek a felét elkülönítették egy fallal, és az elkerített helyiséget női hálóteremként használják. A fiúk hálóterme az iskola telkének a másik sarkában található.

A diákok, a tanulás mellett, naponta két órát dolgoznak: egyesek a kertet művelik, mások a konyhában főznek, vagy az ebédlőben mosogatnak.

Ezek a munkák segítenek nekik elsajátítani a gyakorlati ügyességeket és megérteni, hogy a testi munka is éppoly értékes, mint a lelki.

„Nem félünk mi a munkától”, vallja Karnad úr. Amire azonban az iskolának valóban nagy szüksége van, az 14 új tanterem.

A diákok 30% adventista családból érkezik, még 30%-uk keresztény otthonból, a maradék 40% pedig más vallású otthonokból.

Az igazgató az „Adventista Misszió” folyóirat munkatársait körülvette az iskola területén. Útközben ezt mondta nekik: „Abban reménykedünk, hogy jószívű emberek tudomást szereznek Isten munkájáról ezen a területen”.

Kérünk benneteket, hogy imádkozzatok az Alate iskoláért és a diákokért, és a missziós adományaitok átnyújtásakor is gondoljatok ránk.

Rövid tények

- Az Alate adventista iskola a nyugat-indiai Mahárástra államban található.
- A diákoktól elvárják, hogy naponta két órát dolgozzanak a tantermek takarításán, vagy a kertben illetve az ebédlőben segédkezzenek. Ezek a tevékenységek hozzájárulnak a felelősségérzetük növeléséhez és a közösségi kapcsolataik építéséhez.
- Az új tantermek, amelyeket a 13. szombati adományainkkal támogatunk, felcserélik a régieket, amelyek már túl kicsik a diákok befogadásához. Az új épületszerkezet az első lépés az iskolai létesítmények felújításának a munkájában, melynek célja, hogy ez a nyugat-indiai iskola több diákot is fogadhasson.

5. szombat / 2017. július 29.

NÉGY LELKIPÁSZTOR, NÉGY DIÁK

Sion, Snehal, David, Abhishek

Vajon az adventista lelkipásztorok fontos szerepet játszanak-e az adventista iskolák életében? Ha nem lennének adventista lelkipásztoraink, több ezer gyerek nem is járna adventista iskolába, itt, Indiában. Most ismerkedjünk meg négy lelkipásztossal.

Sion

Sion tíz éves korában ismerkedett meg egy adventista lelkipásztorral. Ez a prédikátor hetente egyszer eljött hozzájuk és a szüleivel Bibliát tanulmányozott. A tanulmányozás után imádkozott Sion szüleivel, majd elment. Egy idő után egy másik gyülekezet lelkipásztora kezdett járni a szüleihez. Ő is megnyitotta velük a Bibliát, és imádkozott.

S ez eltartott egy ideig, amíg végül Sion szülei eldöntötték, hogy megszentelik a szombatnapot. De ki fogja megmondani a lelkészeknek? „Nem tudtuk eldönteni, hogy ki fogja a döntést a prédikátorok elé tárni”, meséli Sion.

A szüleinek sok mindent el kellett dönteniük, de ahhoz semmi kétség se fért, hogy melyik iskolába írássák be Siont. Amikor az egyik lelkipásztor beszélt a szüleinek a tőlük 40 percre levő, adventista iskoláról, a szülők azonnal megbízták Siont, hogy csomagoljon.

Sion azonban szomorú volt, amikor megérkezett az iskolába, mivel ott senkit nem ismert, és nem voltak barátai. De nagyon igyekezett, hogy minél előbb megtanuljon angolul, hogy összebarátkozhasson a gyerekekkel. Ma már folyékonyan beszél angolul, és szereti az iskoláját. Megtanulta, hogyan lehet vezető, és most boldogan vezeti az éneklést meg a szombatiskolai imaórák alkalmával is segítő.

A rokonok és az otthoni barátai észrevették a viselkedésében beállt változásokat. Amikor a szünetben hazajön, összejönnek nála és megkérlik, hogy tartson imaórát. A rokonok pedig szintén el akarják küldeni a gyermekeiket a mi iskolánkba, s ezt néhányan már meg is tették. Már öten tanulnak ebben az adventista iskolában, azoknak a változásoknak köszönhetően, amelyeket a rokonon és a barátok vettek észre Sion életében.

Sion egy azon 260 diák közül, akik az Alate nyugat-indiai iskolába járnak. A 13. szombati adományaink egy részével új tantermek felépítését és felszerelését támogatjuk ebben az iskolában. Így majd még több diák fog tudni beiratkozni ebbe az adventista iskolába, ahol a diákoknak egy kisebb része jön csak adventista otthonokból, a többségük pedig alig, vagy egyáltalán nem ismeri Krisztust és az Ő örök szeretetének ajándékát: az örök életet.

Snehal és Dávid

Snehal egy 15 éves kislány, aki már 5 éve az Alate adventista iskolába jár. Ő már tevékeny szombatiskolai vezető, és más istentiszteleti

programoknál is segít. „Itt, az iskolában kezdtem olvasni a Bibliát és érdeklődni a vallás iránt. Most boldog vagyok, hogy itt lehetek.”

A 11 éves Dávid a lelkipásztor ösztönzésére iratkozott be ebbe az iskolába.

„Az édesapám kőműves, de néhány hétig éppen nem volt munkája, s már ennivalónk se volt”, emlékszik vissza Dávid. „Akkor jött egy idegen és egy szórólapot adott az édesapámnak. Ő meg elolvasta, mert kíváncsi volt.”

„Nem sok idő múlva édesapám meglátott néhány jól öltözött embert az építkezésen. Elindult feléjük, azt remélve, hátha ő is munkához jut. Meglepődve látta, hogy az egyiket ismeri. Az az ember volt, akitől a szórólapot kapta. Összeszedte a bátorságát és odalépett az emberhez, elmondta neki, hogy elolvasta a szórólapot, majd bővebb felvilágosítást kért. Az ember adventista lelkipásztorként mutatkozott be, és meghívta Dávid édesapját, hogy tanulmányozzák együtt a Bibliát.

„Apa sokat tanulmányozta a Bibliát ezzel a prédikátorral, majd kérte, hogy megkeresztelkedessen. Ezt követően később a család többi tagja is csatlakozott az adventista egyházhoz. Én most az Alate iskola ötödik osztályába járok. Örülök, hogy ott lehetek, ahol jobban megismerhetem Jézust, miközben felkészülök a boldogabb jövőre.”

Abhishek

Abhishek édesanyja csodának nevezi azt, hogy a fia adventista iskolába járhat. A szárazság tönkretette a családi ültetvényt. Az éhező család összeült és azon tanakodott, mit kellene tenniük. Akkor egy adventista lelkipásztor kopogott be hozzájuk és felkínálta, hogy imádkozik a családjért.

Ez nem keresztény család volt, ezért Abhishek anyja elkergette a lelkipásztort. Ő azonban naponta megjelent náluk, s egyszer aztán megengedték neki, hogy bemenjen hozzájuk és imádkozzon értük.

Abhishek édesanyja ma úgy véli, hogy a Szentlélek befolyására jött létre ez a látogatás. A lelkipásztor közbenjárásával élelmet is kaptak. Később áttanulmányozta a Bibliát a fiú édesanyjával, aki egy idő után megkeresztelkedett. Két évvel ezelőtt Abhishek hozzájutott az iskolai ösztöndíjhoz, és azóta ott jár iskolába. „Ő jó hatást gyakorol a környezetére. Látva, milyen őszinte és jó fiú, a szomszédság is érdeklődni kezdett az adventi üzenet és a szombat igazsága iránt.

Az adventista iskolák tele vannak hasonló diákokkal, akiknek alkal-
muk nyílt adventista környezetben tanulni és nevelkedni. Kérünk tite-
ket, ne felejtsetek el imádkozni az Alate iskoláért, és persze ne feledjétek
el majd átadni a nekik szánt adományaitokat. Imádkozzunk még az
adventista lelkipásztorokért is, akik fontos szerepet játszanak az adven-
tista oktatásban.

Missziós adatok

- Az Alate adventista általános iskolát 1943-ban alapították,
Nyugat-Indiában. Egy ideig be volt zárva, de 1981 óta ismét
működik.
- Ebbe az iskolánkba ma 260 diák jár, akik közül 35 a kollégiumban
lakik. Felújításával az iskola még több diákot tudna fogadni.

6. szombat / 2017. augusztus 5.

IMAVÁLASZKÉNT VÍZ FAKADT A KÚTBÓL

Nyugat-India

Sunita Hegde

Sunita, egy földműves ember felesége, nagyon szeretett volna gyak-
rabban is eljárni az istentiszteletekre, de nem akarta vele bosszantani a
férjét, aki nem keresztény, ezért szombatoként otthon igyekezett Istent
magasztalni.

Azonban, amikor csak elmegy az imaházba, mindig felébred benne
a vágy, hogy imádkozzon valami ügyért. Sunita tavaly az imaházban a
kútért imádkozott.

Sunita keresztény családban nőtt fel, amely vasárnap járt az istentisz-
teletekre, amikor azonban férjhez ment, felhagyott a templomjárással.
Ennek ellenére továbbra is olvasta a Bibliát. Az Ige tanulmányozása
közben egyre jobban vonzódott az adventista egyházhoz.

Ima és csoda

Nehéz idők jártak a családi ültetvényre. Alig volt egy kis eső, és a
farmjukon mind a két kút kiszáradt. Az ültetvénynek kétségbeejtően
szüksége volt a vízre. Sunitának és a férjének azonban pénze se volt.

Sunita férje hindui szertartást akart csinálni az ültetvényen, hogy valahogy mégis találjanak vizet. Úgy vélte, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy vízhez jussanak.

Sunita ellenezte ezt a szertartást, és azt mondta a férjének, hogy csak úgy találhatnak vizet, ha Istenhez imádkoznak.

Sunita tehát elment a gyülekezetbe, hogy Istenhez imádkozzon. Megkérte Istent, segítsen, hogy minél előbb találjanak vizet, amint a kútfürő elkezd fújni. A házaspárnak ugyanis nem volt pénze arra, hogy sok lyukat fúrasson, hanem csak egy lyukfúráshoz volt pénzüik.

A lelkipásztor és a többi hívő is csatlakozott Sunitához, és együtt könyörögtek Istenhez a család ültetvényéért.

Hálát adta Istennek Sunita hűségéért és szeretetéért, és megkérték Istent, hogy adjon a családnak vizet. A következő nap megérkezett a kútfürő. A prédikátor és a hívők is összegyűltek a farmon. Ismét akartak imádkozni.

Senki sem tudta, hol kellene kutat fújni. Sunitának csak 45 méter mély lyukra volt pénze.

A gyülekezet hívei kiválasztottak egy alkalmasnak látszó helyet, majd a pásztoruk így imádkozott: „Urunk, áld meg ezt a földet, és add, hogy elegendő víz fakadjon belőle a te gyermekeid szükségletére”.

A kútfürő ekkor nekilátott a munkának.

Lefúrt 15 méterre, a víznek nyoma se volt. Lefúrt 30 méterre, még mindig semmi. Amikor leért 45 méterre, abbahagyta a fúrást, és odament Sunitához.

„Ez most 45 méter. Kérem, fizesse ki a munkámat!” A hívők ismét imádkoztak, aztán megkérték a kútfürőt, hogy fúrjon le még néhány centimétert. Kelletlenül folytatta a fúrást, és pár pillanat múlva a víz egyszerre csak feltört a földből.

Sunita mosolyogva emlékezik vissza: „Annyira boldog voltam! Hittel imádkoztunk, és Isten meghallgatta imánkat. Megáldott minket”.

Egészem máig a kút kiapadhatatlan forrása az ivóvíznek. A szomszédok továbbra is ámulnak ezen a csodán, azt mondják Sunitának: „Te szegény vagy; hogyan ennyi áldásban részesülsz?”

Sunita egyszerűen csak ennyit mond: „Isten azokat áldja meg, akik tisztelik”.

Isten megáldotta Sunitát, mert hű volt és kitartó; a kút pedig azóta is kiapadhatatlan. Amikor megadjuk Istennek a kellő tiszteletet, akkor Ő az élet vizének kiapadhatatlan forrását is felkínálja a számunkra.

Az Alate adventista általános iskola Sunita otthonának a közelében található. Ebben a negyedévben, a 13. szombati adományaink támogatásával egy épületben tizennégy új tanterem készül, úgy hogy még több gyerek járhat majd ide iskolába és ismerkedhet meg azzal az Istennel, aki válaszol az imákra.

Kérünk benneteket, imádkozzatok Sunita családjáért és az Alate adventista iskoláért, miközben átadjátok a szombatiskolai missziós adományaitokat.

Missziós adatok

- Amióta csak jelen vannak az adventisták Indiában, az iskolák fontos szerepet játszottak az egyházunk növekedésében. Az adventista otthonokból érkező gyermekeken kívül, sok nem keresztény családból való gyerek is beiratkozott, mert minőséges, angol nyelvű oktatást szeretnének kapni.
- Az indiai adventista iskolák programjainak köszönhetően évente sok gyerek szövetséget köt Istennel. De még azok is, akik nem keresztkelnek meg, fontos hitleckéket tanulnak meg, amelyeket magukkal visznek oda, ahova mennek.
- E negyedévi 13. szombati adományaink támogatásával két iskola hálótermet kap, másik két iskola meg tantermeket, amely segítségével az iskolák még több diákot befogadhatnak, akik ott megismerkednek Isten nagy szeretetével.

7. szombat, 2017. augusztus 12.

EVANGÉLISTA SZERETNÉK LENNI

Észak-kelet India

Gukato Jepto, (16 éves)

A tizenhat éves Gukato egy észak-kelet indiai diák, akinek az a vágya, hogy evangélista lesz. Ő azonban nem várja meg, amíg befejezi a tanulmányait, hogy majd akkor beszél embertársainak a Jézus sze-

retetéről. Gukato minden kínálkozó alkalmat kihasznál arra, hogy bizonyosságot tegyen az iskolatársainak a Jézus második eljövételébe vetett reménységről. Felkínálja nekik a közös igetanulmányozást.

Gukato vallja, hogy amióta csak megkeresztelkedett (13 éves volt), nem tud leállni a Krisztusról szóló bizonyosságtevéssel.

„Evangélista szeretnék lenni”, mondja, szinte már türelmetlen mosollyal.

Az új világitótorony

Gukato szülei egy evangéliumi sorozatot követően váltak egyházunk tagjaivá, amikor a fiú még csak 9 éves volt. Ő, meg a két évvel fiatalabb öccse, a nágaföldi adventista iskolába jár, India messzi, észak-keleti részében.

Ebbe az iskolába 204 diák jár, akik között ugyan sok a keresztyén, ám nem adventista családból való gyerek.

Gukato szereti az iskolán belüli adventista lelki tevékenységeket. Különösen a nap első óráját kedveli, amikor a diákok énekelnek, imádkoznak, és együtt olvassák a Bibliát.

Gukato tanárainak nagyon tetszik, ahogy a fiú más diákoknak segít a házi feladatoknál, és ahogy beszél a hitéről, amikor csak alkalma van rá.

Az egyik tanára kijelentette: „Nem csak, hogy rendszeresen jár a gyülekezeti aktivitásokra, hanem még a nem adventista társait is meghívja a gyülekezeti programokra. Sokan el is jönnek.”

Gukato tudja, hogy nem mindig olyan egyszerű a hitünkről beszélni. Egyes barátainak a szülei nem akarják, hogy a gyermekük szombatnként eljárjon az iskola keretében működő gyülekezetbe. Ám Gukato továbbra is hívogatja őket.

Annak ellenére, hogy néha elutasítják a meghívását, az ő meghívása továbbra is érvényes és mindig azt mondja: „Rendben van. De, ha egyszer mégis alkalmad lesz eljönni, akkor, kérlek, jöjj el!”

Éppen ezért történhetett meg, hogy néhány barátja később mégis eljött, és közülük egy fiú meg akar keresztelkedni.

Gukato elmesélte: „Tanulmányoztam vele a bibliai alapigazságokat, a szülei azonban nem engedték, hogy megkeresztelkedjen”.

Egy másik barátja is bajba került amiatt, hogy eljárt az imaházba. Amikor a szülei megtudták, hogy a gyülekezetben volt, megtiltották neki, hogy máskor is elmenjen.

Mások támogatása

A visszautasítás nem csüggeszti el Gukatót. Ő egyszerűen talál még más személyeket, akikkel összebarátkozik, néha még az iskolán kívül is.

A helyi szupermarketben megismerkedett egy Albert nevű fiúval. Albert és Gukato többször is beszélgettek már az adventistákról és a szombatról. Albert azt mondja, hogy túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy eljárhasson az imaházba, de boldogan elfogadja az Adventist World folyóiratot és egyéb vallásos irodalmat, amit Gukato kínál fel neki.

Gukato Isten iránti szeretete az otthonában született meg, ezért továbbra is az otthonát helyezi előtérbe.

Amikor az édesanyja megbetegedett és nem tudta takarítani az imatermet, Gukato azt mondta neki, hogy csak maradjon az ágyban, amíg meg nem gyógyul.

Amikor mégis megpróbált felkelni, hogy elmenjen kitakarítani a gyülekezetet, Gukato elrejtette a kulcsokat, és később ő maga ment el kitakarítani. Egészen addig járt imaházat takarítani, amíg az édesanyja meg nem gyógyult annyira, hogy visszavehesse tőle a munkát.

§Segít, hogy az iskolája fejlődhessen

Amikor valaki megkérdezi őt, mire van szüksége az iskolának, Gukato azonnal rávágja, hogy kollégiumi szobákra van szüksége.

Az iskolája most bejárós iskola, de ha rendelkezhetne kollégiumi szobákkal, akkor még sokan mások is eljönnének ide tanulni. A 13. szombati adományainkkal a kislányok internátusának a felépítését támogatjuk. Az iskola azonban igyekszik elég pénzt összegyűjteni, hogy a fiúk számára is felépítsék az internátust.

Gukato azt mondja, hogy mindkét internátusra nagy szükség van, mert sok gyerek, aki szívesen tanulna ebben az iskolában, nem tudna naponta bejárni ide.

Gukato azt mondja, hogy leghőbb vágya, hogy készen várja az Úr Jézus eljövetelét. Kedvenc bibliaverse a Máté evangéliumában található: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok” (Máté 24,42).

Kérünk benneteket, hogy amikor imádkoztok, jusson eszetekbe a nágaföldi adventista iskola, és a 13. szombaton hozzátok el a nekik szánt, önkéntes és nagylelkű adományaitokat.

Missziós adatok

- Az adventista oktatás az evangéliumhirdetés fontos részét képezi a Dél-ázsiai divízióban. Már az egyházalapításkor is az iskolák voltak azok az intézmények, amelyekkel lelkeket nyertünk. A magas szintű angol nyelvű oktatás, a helyi nyelveken folyó oktatás helyett, még a hangsúlyozott vallási elkötelezettség mellett is a diákok százait vonzza az adventista iskolába, ahol minden évben sokan átadják az életüket Krisztusnak és megkeresztelkednek.
- A vallás kihangsúlyozása az iskolában, a tanulók otthonaira is kihatással van. Az iskola diákjainak nagy része ugyanis nem adventista családból érkezik. A gyerekek mindig hazaviszik az iskolából, amit ott megtanultak, ezért idővel teljes családok döntenek Krisztus követése mellett.
- A kelet-indiai nágaföldi adventista iskolába 204 diák jár. Az iskola bővíteni szeretné a kapacitását, ezért bentlakásos iskolává akarják alakítani, ehhez azonban hálósobákra van szükség. E negyedévi, 13. szombati adományainkkal a női internátus felépítését támogatjuk, miközben az iskola a fiúk internátusára gyűjti a pénzeszközöket, így majd a távolabb lakó diákok is részesülhetnek az adventista oktatás előnyeiben.

8. szombat, 2017. augusztus 19.

KERÜLTÉK ŐKET A SZOMBAT MIATT

Észak-kelet India

Panmajcsung Panmei (75 éves) és a felesége, Makukona (75 éves)

Észak-kelet Indiában az adventista családok a halálos fenyegetések, az elfogatások és más megfélemlítési eszközök ellenére is hűek maradtak Istenhez.

Ennek eredményeként, ma már a kis falu lakosságának a 30%-a adventista hívő. A történet ott kezdődik, hogy egyszer régen hat szombatünneplő család költözött erre a vidékre, hogy elkerüljék az 1966-os fegyveres összecsapásokat a saját országukban.

Ebben a faluban 4 évig normális életet élhettek. Akkor e családok idősebb tagjai úgy döntöttek, hogy hivatalosan, tehát keresztség útján

is csatlakoznak az adventista egyházhoz. A falu lakossága szinte azon nyomban elkezdett akadékoskodni. Azt mondták az adventista hívőknek, hogy vagy a hitüket adják fel, vagy költözzenek el a faluból.

A falu lakosságának többsége más hitközösséghez tartozott, és nem akarták, hogy bármi közük legyen az adventistákhoz. Megfenyegették az adventista hívőket, betörték a kis falusi gyülekezetükbe, ahol egy (három kőből álló) hagyományos oltárt építettek, mondva, hogy ennek otthonnak kell lennie, nem templomnak.

Néhány helyi lakós halálosan megfenyegette őket, az adventisták kis csoportja azonban hű maradt az elveihez. Amikor semmivel sem sikerült megfélemlíteni őket, akkor meggyőzték a helyi, hivatalos szerveket, hogy írassanak alá az adventistákkal egy rendeletet, amelyben vagy lemondanak a hitükről, vagy elhagyják a falut.

Elfogatás

A következő szombaton, az istentisztelet után a hívőket rendőrök várták az otthonaik előtt. Az asszonyokat is elfogták a gyerekek meg elkezdtek sírni. Egy Pan nevű hívő ember így szólt a rendőrökhöz: „Semmilyen kihágást nem követtünk el, hogy elfogjanak minket. Ha a vallási állásfoglalásunk miatt akarnak minket megölni, akkor készek vagyunk meghalni”.

„Mi nem akarjuk önöket megölni, mivel azonban a helybeliek nem kívánják az önök jelenlétét, így elvezetjük önöket”, válaszolta az egyik rendőr.

A rendőr megbilincselte Pan urat, illetve, hozzákötötte Amunanghoz és egy harmadik személyhez, majd utasította őket, hogy szálljanak fel a rendőrségi teherautóra.

Pan feleségének összeszorult a gyomra, amikor látta, hogy a rendőrök elvezetik a férjét. Eszébe jutott azonban az igehely: Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa (Máté 5,10).

A rendőrségi szállítókosci elvitte az embereket a rendőr-főkapitányságra, Dimapurba, amely két órás út.

Útban a rendőrállomás felé, Panmajcsung nagyon meglepődött, amikor a kezén levő bilincs egyszerre csak kinyílt és leesett, így el tudott különülni a barátjától. Odament és megmutatta az egyik rendőrnek, aki hűledezve nézte, hogy mi történt.

„És semmit sem csináltam”, védekezett Pan testvér. A rendőr hamarosan ismét feltette neki a bilincseket és már közeledtek is a rendőrállo-
más felé.

Ezt a három adventista hívőt bevezették egy börtöncellába, és ők itt töltötték a következő két napot. Hétfőn a rendőrfőnök értesítette őket, hogy szabadok, hogy ha beleegyeznek, hogy átmennek egy másik faluba.

Az adventista hívők felháborodtak: „Még az elfogatásunk okát se mondták el nekünk, se bűnvádat nem hoztak fel, se eljárást nem indítottak el”.

A rendőrök semmit se tudtak felelni, egyszerűen csak elengedték ezt a három személyt.

Tartós otthon

Otthonaikba hazatérve, aláírták a kérvényt, amelyet a helyi hatóságok fogalmaztak meg. A kérvényben azt kérték hadd élhessenek a faluban, békében. Három hónap múlva a hatóságok meghozták a döntést, hogy az adventista hívők a faluban maradhatnak, a falu többi lakossága pedig hogy ne tegyen keresztbe nekik, hanem hagyják őket nyugton.

A faluba akkor hat adventista család költözött. Ma 84 adventista család él ebbe a helységben. Ez majdnem az egyharmada az 1500 lakósnak.

Panmajcsung sohasem tudta meg, miért esett le a bilincs a teherkocsiban a kezéről, de annyit elmondott, hogy ez az esemény arra emlékezteti, hogy a bajban Isten mindig a közelünkben van. „Isten ezzel a csodával mutatott rá arra, hogy velünk van”.

A 13. szombati adományaink egy részével a lányok internátusának a felépítését támogatjuk az adventista iskolában, amely ugyanabban a városban van, ahol ez a három ember két napot a börtönben töltött. A nágaföldi adventista iskolának szüksége van az internátusokra, hogy más, távolabbi falvak (mint amilyenről ma is szó volt) diákjai szintén beiratkozhasanak, megfelelő oktatásban részesülhessenek, és jó emberekké, Istennek jó szolgálivá válhassanak.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

Tények, röviden

- Nágaföld állam India észak-keleti vidékén helyezkedik el. Keleten Mianmarral határos (valaha Burma). Nágaföld lakói egy törzsnek tartják magukat; a törzs egy csoport azonos származású

és nyelvű ember közössége, amely különbözik India más embercsoportjaitól.

- A XIX. századi misszionáriusi tevékenységeknek köszönhetően ezen a területen a kereszténység a domináns vallás, és az angol az elterjedt nyelv. Habár a keresztények szabadon megválaszthatják a vallásukat, a közösség tagjai mégis negatívan reagálnak ezekre a vallásváltoztatásokra.
- A nágaföldi adventista iskola a Dimapur nevű városban található, amely a Nágaföld indiai államnak a legnagyobb városa.

9. szombat, 2017. augusztus 26.

HOGYAN FOGADTA A FALU AZ ADVENTISTÁKAT?

Észak-kelet India

Amunang Gonmei, (77 éves)

(A múlt szombati történet folytatása)

A múlt szombaton egy észak-kelet indiai, kis faluról hallottunk, amely hat adventista családot igyekezett elűzni. A falusiak halállal fenyegetőztek, és szétrombolták a kis adventista imaházat. A rendőrökkel elfogattak és két napra lecsukattak három adventista férfit. Miután kiengették őket, a helyi hatóságok megkérték a lakosságot, hogy ne nyugtalanítsák az adventista családokat. De itt még nincs vége a történetnek.

Az emberek közötti feszültség, még e három hívő kiengedését követően is, hónapokig eltartott. Akkor érte el a csúcspontját, amikor egy gazdag helyi lakos szintén csatlakozott az adventista egyházhoz. A többi lakos most azon aggódott, hogy ennek az embernek az elhatározása, hogy megkeresztelkedik, jelentős hatást gyakorol majd a falu többi lakására. Ők nem óhajtották, hogy az adventista egyház növekedjen, így hamis vádat emeltek az új hívő ellen, hogy fekete mágiát gyakorol.

Néhány fiatal felmászott az új adventista házi gyülekezet tetőrésszére, ahonnan az adventista hívőkre és a hitűkre átkokat szoltak. Majd ismét lerombolták az épületet és a közeli istállót. E gazdag hívő birtokára is elmentek, lecsépezték és ellopták a termést a földjéről.

A halál átsuhant a falun

De akkor történt valami. Néhány fiatal, aki részt vett a zaklatásban és az imaház lerombolásában, hirtelen meghalt, míg mások súlyosan megbetegedtek. Egyik ember útközben agyvérzést kapott, s mire haz ért, meg is halt. Amunang, a kis gyülekezet első diakónusa, aki ennek az esetnek a tanúja volt, így szólt: „Akik tönkretették az imaházat és kinevették a hívőket, rövid időn belül mind meghaltak, minden ok nélkül”.

Katonai parancsnokság

De még ugyanebben az évben más váratlan esemény is történt. A falu kapott egy rendeletet, hogy a katonaságnak emberekre van szüksége. Nem szokatlan dolog, hogy a hadsereg a falusiak segítségét kéri élelmiszerek és felszerelések áttelepítéséhez.

A katonaságnak ez alkalommal éppen szombaton volt szüksége a segítségre. Az adventisták azonnal fellebbeztek a helyi hatóságoknál, elmagyarázva nekik, hogy a szombat az Úr szent ünnepnapja, és hogy ők nem fognak szombaton dolgozni.

A hatóságok azonban nem voltak megértéssel irántuk. S akkor az történt, hogy minden indok nélkül, a katonaság maga döntött úgy, hogy a munkát vasárnap kell elvégezni. Ez az átütemezés teljesen meglepte a helyieket.

Sokan elkezdtek mondogatni, hogy „bizonyára Isten válaszolt az adventista hívők imáira”. A vasárnapi munkálatok idején még egy tragédia is történt. Az élelmiszert hordó falubeliek lába alatt leszakadt a híd.

Többen megsérültek, de adventista hívő nem volt köztük.

A falubeliek ekkor már tényleg gondolkodni kezdtek. Bevallották, hogy valóban megpróbálták az adventistákat lebeszélni a szombatünnepelésről, de végül mindig minden úgy történt, ahogy az adventisták kívánták. Elkezdtek gondolkodni azon, hogy Isten talán az adventista hívőknek kedvez.

Ezek a hírek gyorsan elterjedtek a környéken, és akkor már valóban leálltak az adventisták zaklatásával. Az adventista vezetők mindig hangsúlyozzák, hogy nem Isten az, aki kiváltja a szenvedést és a halált, de kihangsúlyozzák, hogy Isten védelmezi és megjutalmazza az Ő hűséges követőit.

A növekvő gyülekezet

Napjainkban a falubeliek 30%-a adventista hívő. A helyi egyházvezetők kijelentik, nem kételkednek abban, hogy Isten megáldja az ő hűségés népét.

„Az egyházunk ma már jó hírben áll, és a helyi lakosság is tiszteli. Reméljük, hogy nagy lesz az örömünk az Úrban, és Ő meg fogja áldani a közösségünket.”

Ez a falu valamivel több, mint két órányi autóútra van a nágaföldi adventista iskolánktól. A 13. szombati adományainkkal ezt az adventista iskolát támogatjuk abban, hogy felépíthesse a női internátust, hogy a környező falvak gyermekei is eljárhassanak ebbe az iskolába és részesülhessenek azokban az áldásokban, amelyeket az Úr áraszt ki azokra, akik szeretik Őt és tisztelik az Ő parancsolatait.

Missziós adatok

- A faluhoz legközelebb levő iskola az állam legnagyobb városában, Dimapurban levő Nágaföldi adventista iskola.
- A nágaföldi adventista iskolába az elsőtől a tizenkettedik osztályig járhatnak a gyerekek, de napközi is van. Ezt az iskolát 2007-ben alapították, és 205 tanulója van.
- Más indiai államokból is érdeklődtek az iskolánk iránt. Az iskolásokat jelenleg az egyetemistákkal együtt szállásolják el. De egyáltalán nem tudnak vállalni több diákot, mert nincs internátus a számukra. Az internátusok hozzájárulnak ahhoz, hogy sokkal több diák részesülhessen megfelelő iskolai oktatásban.

10. szombat, 2017. szeptember 2.

ÉDES, BOLDOG OTTHON

Dél-India

Randszit Kumar, (17 éves)

A fiú édesanyja öngyilkos lett, a családja pedig kitagadta. De él még benne a remény, amely azzal a tanáccsal született meg, amelyet még kiskorában kapott.

Randszit szegény családban nőtt fel és gyakran volt éhes. Azt mondja, hogy az életmentő tanácsot attól az adventista hívőtől kapta, akinek a

házát a szülei bérbe vették. Az ember akkor azt mondta neki: „Naponta imádkozz, olvasd a Bibliát és Isten majd vezetni fog“.

Ez az ember gondját viselte a gyerekeknek, még az adventista iskolába is beíratta. Amikor azonban Randzsit ötödikes lett, a ház tulajdonosa egy másik indiai államba költözött, ezért állami iskolába kellett iratkoznia.

Még egy váratlan áldás

S akkor Randzsit megtudta, hogy visszamehet az adventista iskolába, mivel ösztöndíjat kapott az „India Adventista Gyermek” (angolul: „Adventist Child India”) közérdekű szervezettől, amelyet azért alapítottak, hogy fedezzék az arra érdemes indiai gyerekek iskolai költségeit.

Randzsit nyíltan vallja, hogy az életét azok az emberek mentették meg, akik lehetővé tették a számára az adventista iskolába való járást. Amikor hetedikes volt, Randzsit beköltözött a James Memorial dél-indiai középiskolánk internátusába.

Ekkor kezdte el követni a tanácsot, hogy naponta imádkozzon és olvassa a Bibliát. Az istentiszteletekre is ekkor kezdett el rendszeresen járni. Úgy érzi, hogy az iskola a mennyország lett a számára, mivel kiléphetett az otthonból, amelyben a szülei állandóan marakodtak.

„Éreztem, hogy az életem itt biztonságban van.”

Tragédiasorozat

Randzsit nyolcadikba járt, amikor a tragédia bekövetkezett.

A szülei ismét veszekedtek, és az édesanyja ezt követően felgyújtotta magát. Bele is halt az égési sérülésekbe.

„Ez volt életem legszomorúbb időszak”, meséli Randzsit könnyes szemekkel. „De azoknak az embereknek köszönhetően, akik törődnek a szegény diákokkal, én otthonra találtam ebben az iskolában”.

Egy ideig még gyászolt édesanyja halála miatt, de aztán eldöntötte, hogy Jézus hú követője lesz. Jelentkezett különböző gyülekezeti szolgálatokra, többek között azt is elvállalta, hogy nyitni és zárni fogja a gyülekezetet. De ahogyan egyre inkább elfogadta az új hitet, úgy egyre jobban kitagadta őt a családja.

„Az apám se szeretett többé, és a rokonok is haragudtak rám. Gondoltam, beszélek nekik Istenről, de a közelükbe se tudtam férkőzni, mert egyszerűen kerültek.”

Amikor édesapám ismét megnősült, csak még nehezebb lett a dolga, mert az apja új felesége még Randzsit se akarta elfogadni, nem a vallását.

Ebben az időszakban a fiú megpróbált a tanulásra összpontosítani, de a jegyei nem jobbak, hanem rosszabbak lettek. Új barátságokat kötött, és ezek az új barátai rossz hatással voltak rá. Még az is megfordult a fejében, hogy feladja Jézus követését.

S akkor részt vett az iskola ifjúsági imahéten, amikor az élettörténetét elmesélte az imahét vezetőjének, azaz az adventista lelkipáasztornak.

„Imádkozott értem, s én magam is imádkoztam minden szükségletemért és szenvedésemért.“

Megújult, még erősebb hit

Randszit hite fokozatosan megújult. Randzsit ma egy 17 éves fiatalember, és a 11. osztályba jár (a középiskola 3. osztályába). Naponta imádkozik, olvassa a Bibliát és Jézus akaratát keresi, miközben készül a keresztségre.

„Számomra az én szobám az én édes, boldog otthonom. Az egyházam az egyetlen hely, ahol biztonságban vagyok.”

A James Memorial középiskola otthon, mennyország és oktatási intézmény sok-sok diák számára. Az évek során több ezer fiatal ismerkedett itt meg Jézussal és az Ő szeretetével. Ennek, és sok száz indiai iskolánknak a hatására sok gyerek és család élete megváltozott.

A 13. szombati adományainktól támogatva a James Memorial középiskolában felépül a női internátus. A jelenlegi internátus egy 65 éves épület, amelyben 100 lányra öt toalett és öt zuhanyozó jut.

Az új internátusba még több diáklány fog elférni, és fog majd egészségesebb feltételek mellett élni és tanulni.

Kérünk benneteket, imádkozzatok ezért az iskoláért, és ne feledkeztek meg róla akkor sem, amikor elhozzátok a missziós adományaitokat.

Tények, röviden

- A James Memorial kollégiumi középiskola a dél-indiai Tamilnáduuban működik. Ezt az iskolát 1941-ben alapították. Az iskolában napközi is van, és az elsőtől a tizenkettedik osztályig járhatnak ide a gyerekek. Az iskolában összesen 936 gyerek jár, akik közül 243 a kollégiumban él.

- Habár a tanulók többsége (80%) adventista környezetből való, minden szombaton megszervezik a keresztelendők osztályát, a más vallású diákok számára. Évente 50-60 diák keresztelkedik meg.
- Még sok gyerek szeretne a James Memorial iskolába járni, azt internátusban azonban már nincs több hely. A tizenharmadik szombati adományaink támogatásával új női internátus épül.

11. szombat, 2017. szeptember 9.

ELVESZETT ÉS MEGTALÁLT

Dél-India

Sneha, (14 éves)

(Sneha a dél-indiai iskolánkba jár, és a kollégiumban él. Próbáljatok megkérni egy tizenévest, hogy olvassa fel a történetet.)

Édesapám halász volt, az édesanyám egészségügyi nővér. Születésemnek mindketten nagyon örültek. Amikor azonban megszületett a húgom, édesapám mérték nélkül kezdte fogyasztani a szeszesitalt. Ekkor mintha egészen más személy lett volna. Senki sem tudott rá hatni abban, hogy leszokjon az italról. Mindig késő éjszakja jött haza, és kiabált ránk, minden ok nélkül. Édesanyánk folyton sírt, de nem volt senkije, aki segíthetett volna rajta.

Elhagyatottan

Egyszer, amikor tíz éves voltam, édesanyánk elvezetett engem és a húgomat az iskolába, aztán hazament. Apa olyan ittasan jött haza, hogy még a nyelve sem forgott. Anya nem szólt hozzá, de amikor apa észrevette, hogy anya otthon van, pénzt kért tőle, hogy italt vegyen magának.

Édesanyánk azt mondta, hogy nincs pénze.

Apa nagyon felbőszült, és elkezdtek veszekedni. Vadul ütlegelte édesanyánkat. Anya tehetetlen volt, mert senki sem jött, hogy segítsen rajta.

Apa fogta a benzint és felgyújtotta anyánkat. Anya tele volt égési sebekkel. Miután apa egy kicsit kijózanodott, elvitte édesanyánkat a kórházba.

Az égési sebek azonban olyan súlyosak voltak, hogy az orvosok semmi esélyt nem adtak neki a túlélésre. Apa elmenekült. Azóta se tudja senki, hogy mi történhetett velem.

Én és a húgom egyedül maradtunk szegény, kórházban szenvedő édesanyánkkal. Tizenöt nap múlva elhunyt. A húgommal hónapokig szomorkodtunk a halála miatt. A nagymama fogadott be minket, és a tőle telhető legjobb módon gondoskodott rólunk.

Megtalált

Egyszer egy adventista lelkipásztor látogatta meg a nagymamánkat. Igyekezett vigasztalni minket. Amikor megtudta, hogy árvák vagyunk, ajánlotta számunkra a James Memorial adventista középiskolát. Felkínálta, hogy megtalálja a módját, hogyan iratkozhatunk be. Segített nekünk abban, hogy megkapjuk az „India Adventista Gyermekei” szervezet ösztöndíját. (A szerkesztő megjegyzése: „Adventist Child India” egy olyan non-profit szervezet, amely ösztöndíjazza az indiai gyerekeket.)

Mielőtt megérkeztem az adventista iskolába, még soha azelőtt nem hallottam Istentől. Az új barátaim és a tanárok tanítottak engem Istennel és az élő Megváltónkkal kapcsolatban.

Ma már 14 éves vagyok és a 10. osztályba járok. A húgom most 12 éves és nyolcadikos. Hálás vagyok Istennek az áldásokért, és hogy az lehetek, aki most vagyok.

Habár szülők nélkül maradtam, tudom, hogy van mennyei Atyám, aki gondoskodik rólam, aki jól gondoskodik az Ő gyermekeiről. Soha nem hagy el minket, ha bízunk benne és elfogadjuk Őt személyes Megváltónknak.

Szeretem az iskolámat

A kollégiumi épület, ahol lakok, sajnos nagyon öreg. A száz lány számára nincs elég zuhanyzó.

Nagyon örülök, hogy a 13. szombati adományok egy részét megkapjuk a női internátus felépítésére ebben a James Memorial adventista iskolában.

Az új internátus hozzájárul ahhoz, hogy még más diákok is beiratkozhatnak ebbe az iskolába. Bizonyára akadnak majd köztük olyanok

is, akik nehéz körülmények közül lesznek kiragadva, ahogy én is, de meg fogják tanulni, hogy Isten szereti őket, és a mennyei Atyjuk akar lenni.

Köszönjük, hogy támogatók az Adventista Misszió munkáját, különösen a 13. szombati adományaitokkal, melynek köszönhetően sok hozzám hasonló gyerek részesülhet majd adventista oktatásban és nevelésben. Dicsőség Istennek!

„Az ajándékozó bővelkedik”

(Nageshvar Rao, Dél-india Divízió)

Köszönjük, hogy támogatók a Dél-ázsiai Divízió projektjeit. Korábbi nagylelkű adományitoknak köszönhetően mára már sok iskola és imaház épült itt, Indiában. Ezek a kivitelezett tervek az öröm forrásává váltak azok számára, akik nem reménykedtek, hogy alkalmuk lesz tanulni és Istent magasztalni a gyülekezetben.

Azzal, hogy nagylelkűen átadjátok adományaitokat e negyedév öt projektumának a támogatására, hozzájárultok ahhoz, hogy sok diák és hívő eljusson a keresztlábához. Isten Igéje azt mondja: „Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld. 11,25)

Ez egyben az én személyes tapasztalatom is. Én hindu vallásból tértem meg, azért, mert adventista iskolában tanulhattam, amely éveken át a missziós adományok áldását élvezhette.

Ma Krisztus katonája vagyok. Alkalmatok van sok ember hitének az erősítésére, ahogy engem is erősítettek, hogy minél többen eljussunk Isten országába. A jó Isten áldjon meg benneteket a misszió nagylelkű támogatása közben.

Rövid tények

- A James Memorial adventista iskola a dél-indiai Tamilnádu államban található. A terület sűrűn lakott és jól fejlett.
- A terület felszáraz és a növények öntözéséhez monszunesőkre van szükség. A hiányzó eső szárazságot okozhat.
- Tamilnádu államban a tamil nyelv a hivatalos, amely az egyik legősibb, klasszikus nyelv a világon.

12. szombat, 2017. szeptember 16.

AZ ÖNFEJŰ APA MEGTALÁLJA JÉZUST

Vaishali Papa, (15 éves)

Vaishali a dél-indiai adventista iskola diákja és a kollégiumban lakik. (Kérjetelek meg egy tizenéves lányt, hogy olvassa fel a történetet.)

Néhány legkorábbi gyerekkori emlékem arról szól, ahogy az édesanyám mindig sírt, amikor az apám brutálisan megverte. Sajnos, ez gyakran megtörtént.

Édesapám kerti veteményeket árult, de sokat ivott és a gyerekkorom nagy részében ő ilyen tompaagyú állapotban élt.

Nyolc éves voltam, amikor a szomszédok bemutattak nekünk egy adventista lelkipásztort. Ő imádkozott velünk és beszélt nekünk Jézus életéről. Gyakran elmondta, hogy Jézus tud nekünk segíteni, hordozza a terheinket, és vigasztalja megtört szíveinket.

Ez csodálatosan csengett a fülünkben. Áadtuk életünket Jézusnak, és elfogadtuk az Ő megbocsátását. Idővel csatlakoztunk az adventisták nagy családjához.

Édesapa azonban nem akart velünk tartani. Folytatta az ivászatot és anya ütlegelését. Látva, hogy mennyire szeretnék Jézus engedelmes gyermeke lenni, a haragja ellenem fordult.

Menekülés a veszély elől

Apám haragja rosszul hatott rám. Nem tudtam az iskolai tevékenységeimre összpontosítani, ezért három hónapig nem is jártam iskolába, közben pedig igyekeztem elkerülni az édesapámat.

Végül anya elvitt engem egy távoli városba, hogy minél távolabb legyek apától. Édesanya mindkettőnk számára új kezdetet szeretett volna. Az ottani barátainkhoz költöztünk.

Apa azonban ott is megtalált minket, és szó szerint beköltözött a barátainkhoz. Miután három napot ott töltött, szörnyű dolog történt. Apa meglopta a vendéglátóinkat. Az éjszaka közepén elhagyta a házat valamilyen fémdobozokkal és egyéb szerszámokkal, amelyeket valószínűleg eladott, hogy szeszesitalt vásároljon.

Édesanyám úgy döntött, hogy most jó messzire fog engem elvinni, valahova, ahol apa nem talál meg. Egy ideig a nagyszülőknél voltam, s

akkor édesanyám tudomást szerzett a dél-indiai James Memorial középiskoláról.

Látva, hogy ez lesz a legjobb iskola a számomra, elvitt engem oda, hogy ott éljek és tanuljak. Anya takarítónőként dolgozik, hogy ki tudja fizetni a tandíjamat.

Ez az iskola valóban hozzájárult ahhoz, hogy megfelelő oktatásban részesüljek. Istent is jobban megismertem, és segített, hogy a béke visszaköltözhesen a szívembe. Most 15 éves vagyok, és örülök, hogy itt élhetek.

Imádkozni édesapáért

Én azonban nem felejtettem el édesapámat. Naponta imádkoztam azért, hogy leszokhasson az ivásról és az életét Jézusra bízva. Tavaly hihetetlen dolog történt! Apa beismerte a bűneit és Istentől bűnbocsánatot kért. Többé nem ivott, nem lopott és azután meg is keresztelkedett. Most ő is adventista hívő.

Annyira boldog vagyok! Én azóta is naponta imádkozok, hogy ne essen vissza az iszákosságba. Isten válaszolt az imáimra. Édesapám most egy új ember!

Nem tudom, hogy mi fog történni a jövőben, de egy dologban biztos vagyok, Krisztus nélkül az élet egy nagy katasztrófa. Krisztussal az élet béke és megelégedés.

Szeretem ezt az iskolát, ahol a fiatalok ismereteket szerezhetnek, és együtt tanulhatnak. Vannak adventista diákok, de vannak más valláshoz tartozó diákok is, sőt, olyanok is vannak, akik Jézust nem is ismerik. De mi itt élünk, együtt tanulunk, és sok új barátom is itt ismerte meg Jézust. Ezért boldog vagyok!

A 13. szombati adományaink egy részével ennek az iskolának a projektumát támogatjuk: a női internátus felépítését. A jelenlegi lakosztályuk már nagyon öreg épület, és 100 lányra csupán öt zuhanyozó jut. Az új internátus több gyereknek ad esélyt, hogy itt élhessen és tanulhasson. Imádkozzatok ti is ezért az iskoláért, és ne feledjétek el magatokkal hozni a missziós adományaitokat.

Öt speciális projektum

Hidhrajata Masiha üzenete, aki a szombatiskolai és személyes szolgálatok osztályának a divíziós igazgatója a Dél-ázsiai Divíziónél.

A Dél-Ázsiai Divízió munkatársai, hivatalnokai és megszentelt hívei nevében köszönetet mondok a korábbi, 13. szombati, nagylelkű támogatásaitokért, hiszen adományaitoknak köszönhetően megvalósíthattuk korábbi terveinket.

A Mindenható Isten támogatásával a Keresztény Adventista Egyház munkája szépen fejlődik Indiában.

A további fejlődése érdekében ez alkalommal kiválasztottunk öt tervet, amelyeket e negyedév 13. szombati adományaiból remélünk megvalósítani.

Két iskolánk számára szeretnénk felépíteni egy-egy épületet, amelyben tantermek lesznek, hogy még sok gyerek számára biztosíthassuk a megfelelő oktatást. Másik két iskolánkban női internátusra van igény. A lányok ebben a kollégiumban élve biztonságos helyen tanulhatnak és készülhetnek fel adventista munkásokként az Úr szőlőskertjében végzendő munkára. És egy tanítványképző központra is szükségünk van, ahol a bibliamunkások és önkéntes hívők megtanulhatnak, hogyan lehetnek hatékonyabb és elkötelezettebb munkások.

Kérünk benneteket, hogy ebben a negyedévben is adakozzatok bőkezűen, hogy az imént felsorolt terveket megvalósíthassuk, mert életformáló dolgok ezek itt, a Dél-ázsiai Divízióban. Az Úr áldjon meg benneteket, hogy az Ő áldásait osztogatva előbbre vihessük Isten művét.

Missziós adatok

- A James Memorial középiskola kollégiumában 243 diák él és tanul, ebből 100 lány egy régi, alkalmatlan épületben lakik, amely sokkal kevesebb személy számára készült. A száz lány számára csak 5 zuhanyozó és öt toalett létezik, ami sok szempontból megnehezíti az ott élők életét.
- A 13. szombati adományaink támogatásával új kollégiumi létesítmény épül, hogy a sokkal egészségesebb lakókörnyezetbe még több lányt el tudjunk helyezni.

13. szombat, 2017. szeptember 23.

GYŐZÖTT A KIHÍVÁSOKBAN

Dél-India

Dzsanis Kumar, (30 éves)

Amikor megállapították, hogy Dzsanis rákbeteg, és hogy mindössze csak hat hónapja maradt hátra, a szomszédjai azt mondták, hogy ők bizony tudják, miért történt ez vele. Egész biztosan azért, mert adventista hívó lett, és mert vitába szállt egy másik keresztény felekezet lelkipásztorával.

Két év is eltelt azóta, Dzsanis él és virul, és Dél-Indiában lakik. Az emberek lelkesen hallgatják, ahogy Jézusról beszél nekik. „Amikor elmondom nekik az igazságot úgy, ahogy az a Bibliában van, nagyon figyelmesen hallgatják, mert saját tapasztalatból tanítom őket”, meséli a harminc éves Dzsanis.

Dzsanis egy falusi keresztény otthonban nőtt fel. Egy szeminárium-ban tanult. Egyszer az egyik adventista barátja meghívta őt a péntek esti istentiszteletre. Aznap este a lelkipásztor egy próféciaát mutatott be, Dzsanis pedig figyelmesen feljegyezte az új ismereteit. Sok kérdést tett fel, aztán pedig még az iskolában is megkérdezte a tanárait, hogy még többet megtudjon az adott témáról.

Amikor az istentiszteleten a szombat szentségéről volt szó, minden áron be akarta bizonyítani, hogy ez a tanítás téves. Ismét elment a szemináriumban dolgozó tanáraihoz, hogy bibliaverseket kérjen tőlük, amelyek alátámasztják, hogy a vasárnap az igazi nyugalomnap. A tanárok azonban nem tudtak neki segíteni. Dzsanis tehát elkezdett járni a szombati istentiszteletekre, vasárnap pedig a maga keresztény gyülekezetébe járt. Bizonyos idő elteltével, eldöntötte, hogy megkeresztelkedik, és a szemináriumot is otthagya, azaz átiratkozott egy adventista iskolába.

Új missziós terület

Egy évvel később Dzsanis édesapja meghalt, s neki vissza kellett térnie az otthonába, hogy gondoskodjon az édesanyjáról. Ekkor a barátainak és a rokonainak beszélt a hitéről. Ő, meg néhány adventista barátja, a falu minden lakosának adtak egy-egy szórólapot. Megszervezték a három napos evangéliumi összejöveteleket, és a hármas angyali üzenetről

beszéltek. A helyi lakósok közül sokan el is jöttek, és kérdéseket tettek fel a témával kapcsolatban. Egy másik keresztény felekezet lelkipásztora meghívta Dzsaniszt és a barátait, hogy vitassák meg a szombat kérdését az ő gyülekezetükben. A lelkipásztor és a gyülekezete végül elfogadta a szombatot, mint Isten szent nyugalomnapját.

Erre azonban a többi keresztény lakós felháborodott. Megszervezték a saját három napos összejövetelüket. Meghívtak egy fiatal lelkészt, hogy a szombat ellen beszéljen.

Dzsanis és a barátai részt vettek ezeken az összejöveteleken, és feljegyezték az előadással kapcsolatos észrevételeiket. Az utolsó nap a fiatal lelkész megkérdezte, hogy kételkedik-e valaki a vasárnap szentségében?

Dzsanis és a barátai felálltak és a szószékhez mentek, ott felolvastak sok, szombattal kapcsolatos igehelyet. A gyülekezetet lenyűgözte, a lelkész pedig egy szót se tudott szólni. Megígérte, hogy meghívja egyik idősebb munkatársát, aki majd mindent elmagyaráz.

Az összejövetel után sok helyi lakós csodálattal és tisztelettel tekintett Dzsanisra. Többen elkezdték tanulmányozni a Bibliatanulmányt.

Újabb kihívás

Ekkor történt, hogy Dzsanisnál rákbetegséget állapítottak meg. Bizonyos protestáns lelkészek és hívők azt kezdték híresztelni, hogy az Isten verte meg Dzsaniszt azért, mert adventista lett. Azt mondták, azért lett megbüntetve, mert nyíltan szembeszegült a lelkészükkal. Azt mondták Isten mindenkit meg fog büntetni, aki a vasárnap ellen beszél.

Dzsanis hitharcot vívott. Elcsüggedt, és néhány hétig nem is beszélt Jézusról. A barátai biztatták, hogy ne veszítse el a reményt. Harminchat kemoterápiát kapott, s a hívők az alatt az idő alatt végig imádkoztak érte.

Még kemoterápiára járt, de már elkezdte másokkal a bibliaórákat. A protestáns lelkészek mindig csak azt mondogatták neki, hogy ne beszéljen a szombatról, mert majd egyre betegebb lesz. De ő nem hallgatott rájuk, sőt, úgy döntött, hogy a barátjaival együtt szombatról szóló sorozatot fognak tartani. Ennek eredményeként végül nyolc fiatal keresztelkedett meg. Ekkor már tizenhat adventista volt a faluban.

Dzsanis kibérelt egy kis helyiséget, ahol hetente kétszer bibliaórákat tartott. Az imaórákat is megszervezte. Ezeken az alkalmakon húsz

ember tolongott ebben az egyetlen kis helyiségben. Amikor még többen jöttek, akkor már kint állva hallgatták a tanítást.

Élő tanú

Az orvosok még nem mondták, hogy Dzsanis már teljesen felépült a rákbetegségből, de azt elismerték, hogy tévedtek, amikor azt mondták, hogy már csak hat hónapja maradt hátra. Ma egészséges külsejű és egészségesnek érzi magát. Dzsanis, és még sokan a faluból, azt mondják, hogy ez egy igazi csoda.

„Élő tanúja vagyok annak, hogy Isten gondoskodik rólam. Így még egyszerűbb elmondanom az embereknek az igazságot.”

Habár Dzsanis falujában nem sok adventista hívő van, a számuk azonban folyamatosan növekszik. Nemsokára aktív gyülekezetté alakulnak. Olyan gyülekezetté, ahol gyermekek is lesznek, amelyeknek szilárd és magas szintű, angol nyelvű oktatásra, valamint keresztyéni neveletésre lesz szükségük.

Dzsanis falujától autóval úgy 90 percre van szükség, hogy eljussanak a városba, ahol az az adventista iskola működik, amely ebben a negyedében a 13. szombati adományainknak köszönhetően új tantermeket fog kapni. Így majd még több diák tud beiratkozni ebbe az iskolába. És nem csak megfelelő oktatást kapnak majd, hanem Istent is megismerik, aki nekik is Atyjuk és Megmentőjük.

Missziós adatok

- A Velerada adventista középiskola Dél-Indiában található, a Kerala nevű államban. Az óvodás kortól a 10. osztályig járhatnak ide a gyerekek.
- Ezt az iskolát 1982-ben alapítottuk, és 300 diákja van, akik főként keresztyén családok gyermekei.
- Az új tantermet tartalmazó épület újabb diákoknak biztosít helyet a tanuláshoz, és meg fog felelni az állam által előírt normáknak.

Missziós fényugár

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta

vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a missziós ter-
veket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

A Missziós Fénysugarat felhasználhatjátok:

- A szombatiskolában
- A gyermek-szombatiskolában
- A szombatiskolai előkészületeknél
- Az iskolai és családi áhítatokon
- A cserkészeknél
- Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Internetről is letölthetitek a www.missionspotlight.org

A következő negyedévi terveink:

- Az idősek többfunkciós otthona a moldovai Rezinában.
- A gyerekek és a tizenévesek pártfoglalásának programja a tádzsi-
kisztáni Dusanbeban.
- Multifunkcionális sportközpont a kirgizisztáni Tokmok város
„Heritage” keresztényi iskolájában.
- „Szolgálj és világíts” Központ az oroszországi Rosztov-na-Donu
városban.
- „Az evangélium kikötője” Hatásközpont az oroszországi
Vlagyivosztokban.
- A gyermekek terve: adventista óvoda Kazahsztánban.

A kiadó megjegyzése

Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová
mennek a heti missziós adományaik, akkor talán ez a cikk hasznos lesz
a számukra.

Hova kerülnek a missziós adományaim?

Volt-e már valaha olyan érzésetek, hogy a missziós adományaitokat
egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat
mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi
történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek
felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítvány-ságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Gary D. Krause

Még több információ

India és a Dél-ázsiai Divízió kulturális örökségeiről olvashattok még a helyi könyvtárban található könyvekben, az országokkal kapcsolatban érdeklődhetek az utazási irodákban, vagy az adott országok nagykövetségein. Illetve, egyszerűen írjátok be a keresőprogramotokba a kiválasztott ország nevét.

A következő weboldalak is hasznosak lehetnek a számotokra:

Indian government website: bit.ly/IndiaGovtFacts

CIA's India Facts: bit.ly/IndiaCIA

Wikitravel: bit.ly/wikiIndia

Lonely Planet: bit.ly/PlanetIndia

Wikipedia: bit.ly/WikipediaIndia

Ducksters: bit.ly/DuckstersIndia

Korisni crkveni vebajtovi:

Seventh-day Adventist

Southern Asia Division: sud.adventist.org

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről megnézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint az adventista egyház világmissziójának más történeteit. KérjeteK egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t a következő weboldalakon:

www.AdventistMission.org

www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

Missziós folyóirat már a Facebook szociális hálózaton is

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a történeteinket a következő Facebook-oldalon: www.facebook.com/mission-quarterlies.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani

fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Weboldalunk: www.AdventistMission.org

2017/III. negyedév

Dél-ázsiai Divízió

Államok/uniók	Imaházak	Keresztelt tagok	Népesség
Kelet – Közép-India	2,516	967,972	137,544,009
Észak-kelet India	198	44,690	48,842,394
Észak-India	460	169,520	755,163,499
Dél – Közép-India	251	75,433	68,225,340
Dél-kelet India	450	123,029	79,577,833
Dél-nyugat India	251	36,652	36,370,290
Nyugat-India	254	113,342	187,962,007
Andaman & Nikobar	1	289	412,627
Kelet-himalájai Egyházterület	7	696	757,000
Nepál	26	9,035	28,039,000
Összesen:	4,414	1,540,658	1,343,241,000

A statisztikai adatokat a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának a 2015-ös évi jelentéséből vettük át.

E negyedévi céljaink

1. A divíziós kiképzőközpont és egyházi létesítmények felépítése az egyházi programok érdekében, az indiai Telengána állam központi részében.
2. Női internátus felépítése a nága földi (Észak-kelet India) adventista iskolában.
3. Női internátus felépítése a tamilnádui (Dél-kelet India) James Memorial középiskolában.
4. Egy épület, tanteremmel a Velerada adventista középiskolában, a déli-indiai Kerala államban.

5. Egy épület tantermekkel az Alate adventista középiskolában, a nyugat-indiai Maharástra államban.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra